

wiązek opłacania podatku wojskowego rozpoczyna się od 1 stycznia roku bezpośrednio następującego po roku, w którym dana osoba ukończyła lat 21.

§ 10. Dla osób, o których mowa w § 9, obowiązek podatkowy gaśnie:

1) z powodu śmierci, powołania lub dobrowolnego wstąpienia do służby w wojsku stałem w czasie mobilizacji względnie dobrowolnego wstąpienia do służby w wojsku stałem w czasie pokoju na okres ustawą przewidziany;

2) dla osób wymienionych w § 9 p. 1 z końcem tego roku kalendarzowego, w którym ukończą 40 lat życia;

3) dla osób wymienionych w § 9 p. 2 z końcem tego roku kalendarzowego, w którym ukończą 50 lat życia.

§ 11. Obowiązek opłacania podatku wojskowego dotyczy poborowych, obowiązanych do stawienia się do poboru poczynszy od roku 1925.

§ 12. Ustalanie osób podlegających podatki wojskowemu należy do właściwych władz administracyjnych.

Wymiar i pobór podatku wojskowego uskuteczniają właściwe władze skarbowe w terminach, przewidzianych w działach I i III ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 58, poz. 411).

§ 13. Instrukcje, dotyczące przeprowadzenia wymiaru i poboru podatku wojskowego, wyda w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Żeligowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

203.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 26 lutego 1926 r.

w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Reform Rolnych do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych.

Na podstawie art. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. № 97 poz. 682) zarządza się co następuje:

O szkołach.

§ 1. W rozumieniu art. 2, p. b) ustawy o mierniczych przysięgłych, do szkół krajowych, których

świadectwa ukończenia służą za dowód posiadanych odpowiednich studjów, zalicza się państwowe szkoły miernicze w Kowlu, Krakowie, Lwowie, Łomży, Poznaniu i Warszawie. Uznanie szkół krajowych i zagranicznych, nie wymienionych w niniejszym paragrafie, nastąpi w osobnym rozporządzeniu.

O urzędach państwowych.

§ 2. Do urzędów państwowych, w których można odbywać praktykę mierniczą w myśl art. 3, ustęp 2-gi ustawy o mierniczych przysięgłych zalicza się:

- Ministerstwo Robót Publicznych oraz urzędy wojewódzkie,
- Ministerstwo Reform Rolnych oraz okręgowe urzędy ziemskie,
- Ministerstwo Skarbu oraz izby skarbowe w Grudziądzu, Katowicach, Krakowie, Lwowie i Poznaniu,
- Ministerstwo Kolei oraz dyrekcje kolei państwowych i dyrekcję budowy kolei państwowych,
- w Ministerstwie Spraw Wojskowych wojskowy instytut geograficzny,
- Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych dyrekcje lasów państwowych.

Egzaminy.

§ 3. Do udowodnienia w myśl art. 4 ustawy o mierniczych przysięgłych praktycznej znajomości zawodu przez kandydatów na mierniczych przysięgłych, powołuje się dwie komisje egzaminacyjne, w Warszawie i we Lwowie.

§ 4. Komisja egzaminacyjna w Warszawie egzaminuje kandydatów, którzy ostatnio przed zgłoszeniem się do egzaminu byli zarejestrowani jako praktykujący w obrębie województw: białostockiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, pomorskiego, poznańskiego, śląskiego, warszawskiego, wileńskiego oraz m. st. Warszawy; komisja egzaminacyjna we Lwowie egzaminuje rejestrowanych w obrębie województw: kieleckiego, krakowskiego, lubelskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i wołyńskiego.

§ 5. Członków komisji egzaminacyjnych mianuje Minister Robót Publicznych na trzy lata, na wniosek interesowanych ministerstw. W skład każdej komisji egzaminacyjnej wchodzi:

- dwóch delegatów Ministerstwa Robót Publicznych,
- dwóch delegatów Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, z których, o ile możności, jeden powinien być profesorem miernictwa Politechniki,
- delegat Ministerstwa Reform Rolnych,
- mierniczy przysięgły dla komisji egzaminacyjnej w Warszawie powołany przez Ministra Robót Publicznych, a dla komisji egzaminacyjnej we Lwowie powołany przez Ministra Robót Publicznych na wniosek izby inżynierskiej we Lwowie.

Przewodniczącymi komisji egzaminacyjnych i ich zastępcami mianuje Minister Robót Publicznych

z pośród członków komisji w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Obowiązki sekretarza komisji pełnić będzie jeden z jej członków, wyznaczonych przez Ministra Robót Publicznych.

§ 6. Egzaminy na mierniczego przysięgłego odbywają się w 2-ach terminach, a mianowicie: wiosennym w kwietniu i jesiennym w październiku każdego roku.

§ 7. Podania o dopuszczenie do egzaminu na mierniczego przysięgłego wnoszą się do właściwej komisji egzaminacyjnej w terminie wiosennym do końca lutego, w terminie jesiennym do końca sierpnia każdego roku na ręce sekretarza komisji.

§ 8. Do podania o dopuszczenie do egzaminu na mierniczego przysięgłego należy dołączyć następujące oryginalne dokumenty:

- a) świadectwo odbytych studiów (art. 2 ustawy o miernicznych przysięgłych),
- b) świadectwo odbycia przepisanej praktyki (art. 3),
- c) życiorys oraz wyszczególnienie prac miernicznych wykonanych przez kandydata,
- d) dowód złożenia opłat egzaminacyjnych.

Osoby, wymienione w art. 24 ustęp 1 i art. 25 ustęp 3 ustawy o miernicznych przysięgłych, winne załączyć do podania w miejsce dokumentów wymienionych w art. 1 punkt 2 i 3 ustawy o miernicznych przysięgłych zaświadczenie Ministra Robót Publicznych, że nie zachodzą przeszkody, by kandydat podał się egzaminowi w myśl art. 4 p. b) wymienionej wyżej ustawy.

Mierniczowie I kl. mają dołączyć do podania, w miejsce świadectwa wymienionego wyżej pod a), świadectwo państwowej komisji egzaminacyjnej na mierniczego I klasy.

§ 9. Komisja egzaminacyjna rozpatruje nadesłane podania i decyduje o dopuszczeniu do egzaminu lub odmawia, ustanawia termin zgłoszenia kandydata do egzaminu i o tej decyzji zawiadamia kandydatów drogą pisemną. Komisji przysługuje prawo żądania od kandydata uzupełnienia brakujących dokumentów lub nadesłania pisemnych wyjaśnień, potrzebnych dla powzięcia decyzji. Odmowną decyzję o dopuszczeniu do egzaminu należy uzasadnić i o przyczynach zawiadomić kandydata.

Decyzja ta może być zaskarżona do Ministerstwa Robót Publicznych.

§ 10. Przewodniczący komisji egzaminacyjnej zwołuje komisję w pierwszych dniach marca i września każdego roku dla rozpatrzenia podań.

§ 11. Zadaniem komisji egzaminacyjnej jest sprawdzenie, czy kandydat posiada dostateczne wyrobienie zawodowe i umiejętność samodzielnego wykonywania czynności mierniczego przysięgłego, określonych art. 9 ustawy o miernicznych przysięgłych oraz, czy posiada znajomość ustaw, rozporządzeń, przepisów i instrukcyj, mających związek z wykonywaniem zawodu mierniczego przysięgłego.

§ 12. Program egzaminu po myśli art. 4 p. a) ustawy o miernicznych przysięgłych obejmuje:

- a) wykonanie pracy mierniczej na temat podany przez komisję egzaminacyjną w zakresie prac, wymienionych w art. 9 ustawy o miernicznych przysięgłych, wraz ze sporządzeniem objętych nią obliczeń, planów oraz dokumentów,
- b) objaśnienie przed komisją egzaminacyjną sposobu i metod, użytych przy wykonaniu prac wskazanych pod a).

Komisji egzaminacyjnej przysługuje prawo częściowego zwolnienia kandydata od egzaminu, wymienionego pod a), o ile przedłożone przez kandydata prace miernicze i obliczeniowe wykonane osobiście, wskazują na dostateczne wyrobienie praktyczne w pracach miernicznych i zastąpienia tego egzaminu objaśnieniami przed komisją sposobów i metod użytych przy wykonywaniu prac przez niego przedłożonych.

§ 13. Program egzaminu w myśl art. 4 p. b) ustawy o miernicznych przysięgłych obejmuje znajomość: Konstytucji i organizacji władz i urzędów państwowych, ustawodawstwa mierniczego i rozporządzeń, wydanych na podstawie tych ustaw; instrukcji i przepisów pomiarowych, obowiązujących na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej, przepisów, dotyczących urzędów i prowadzenia katastru gruntowego i ksiąg hipotecznych; ustaw i rozporządzeń, dotyczących parcelacji, scalenia, osadnictwa i serwitutów; ustaw i rozporządzeń z dziedziny spraw budowlanych, drogowych i wodnych, mających związek z wykonywaniem zawodu mierniczego przysięgłego.

§ 14. Egzamin przewidziany § 12 p. a) może trwać z każdym kandydatem najwyżej 8 dni i odbywa się pod nadzorem członków komisji egzaminacyjnej. Ocena pracy odbywa się przed egzaminem ustnym. W razie ujemnego wyniku tej oceny, kandydat nie może być dopuszczony do dalszego egzaminu.

§ 15. Egzamin ustny przewidziany § 12 p. b) i § 13 ewentualnie tylko w § 13, odbywa się po ukończeniu egzaminów, wymienionych w § 12 p. a) i nie może trwać dłużej z każdym kandydatem niż 3 godziny.

§ 16. Egzamin na mierniczego przysięgłego jest publiczny. Z przebiegu egzaminu spisuje się protokół dla każdego kandydata osobno. W protokół umieszcza się szczegółową ocenę pracy oraz wyniki egzaminu ustnego.

§ 17. Ogólna ocena kwalifikacji kandydata na mierniczego przysięgłego odbywa się na posiedzeniach komisji egzaminacyjnej, po skończonym egzaminie. Wynik głosowania ma być wpisany do protokołu. Ocena egzaminu powinna wyrażać się w słowach:

- a) kandydat został uznany za posiadającego kwalifikacje na mierniczego przysięgłego,
- b) nie został uznany za posiadającego kwalifikacje na mierniczego przysięgłego.

Uchwały zapadają większością głosów.

§ 18. Posiedzenia komisji egzaminacyjnej są prawomocne, o ile w nich uczestniczy przewodniczący lub jego zastępca i 3 członków komisji. Uchwały zapadają większością głosów, przy równości głosów

decyduje głos przewodniczącego. Protokoły komisji mają być podpisane przez wszystkich członków, uczestniczących w posiedzeniu.

§ 19. O odbyciu egzaminu z wynikiem dodatnim wydaje komisja egzaminacyjna świadectwo według załączonego wzoru (załącznik № 1) podpisane przez przewodniczącego i sekretarza komisji i zaopatrzone w pieczęć urzędową komisji. O ujemnym wyniku egzaminu może być wydane zaświadczenie na żądanie kandydata.

§ 20. Po skończonym egzaminie wraz z wydaniem świadectwa lub zaświadczenia, zwraca sekretarz komisji egzaminacyjnej kandydatom, którzy uczestniczyli w egzaminie, dokumenty za pokwitowaniem na podaniu, ewentualnie w razie wysyłki pocztą dołącza do aktów dowód nadania pocztowego.

§ 21. Wydane świadectwa wpisuje sekretarz do rejestru wydanych świadectw. Do rejestru wpisuje się liczbę porządkową świadectwa (od 1 do 1 począwszy w dalszym ciągu) imię, nazwisko, datę i miejsce urodzenia kandydata, miejsce zamieszkania, liczbę dziennika, pod którą podanie zostało wpisane, datę egzaminu, treść i datę uchwały egzaminacyjnej o wyniku egzaminu, datę wydania świadectw oraz uwagi, w których wpisuje się ewentualnie wydanie duplikatu (załącznik № 2).

§ 22. Podania kandydatów wraz z załącznikami, wymienionymi w § 8 p. c) i d) niniejszego rozporządzenia oraz protokoły z egzaminu i posiedzeń komisji egzaminacyjnej, wreszcie rejestr wydanych świadectw mają charakter urzędowy i będą przechowywane w komisji egzaminacyjnej, mogą one być przeglądane jedynie za zezwoleniem przewodniczącego komisji egzaminacyjnej.

§ 23. Opłata za egzamin określony w art. 4 a) i b) ustawy o mierniczych przysięgłych wynosi 180 zł. za egzamin, zaś wymieniony w artykule 4 b), wynosi 80 zł.

Opłata winna być wniesiona za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności na specjalne dla każdej komisji utworzone konto i do dyspozycji teje komisji.

Wszelkie wypłaty z konta komisji odbywają się zapomocą czeków, podpisanych przez przewodniczącego i sekretarza komisji egzaminacyjnej.

§ 24. Wpływami z taks egzaminacyjnych dysponuje komisja egzaminacyjna według swego uznania na pokrycie kosztów uczestnictwa członków komisji, kosztów administracyjnych i zużycie instrumentów.

§ 25. Komisja egzaminacyjna posługuje się okrągłą pieczęcią urzędową z godłem Państwa oraz napisem na obwodzie „Państwowa Komisja Egzaminacyjna na mierniczych przysięgłych w.....”.

§ 26. Termin i miejsce odbywania się egzaminów będą ogłaszane urzędowo przez właściwe komisje egzaminacyjne.

§ 27. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; z tym dniem tracą moc obowiązujące dotychczas rozporządzenia i przepisy, dotyczące komisji egzaminacyjnych, egzaminów na geometrów cywilnych, mierniczych przysięgłych i geometrów przysięgłych.

Minister Robót Publicznych: *N. Barlicki*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
St. Grabski

Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych: *Radwan*

Załącznik 1 do § 19 rozp. Min. Rob.
Publ. z dnia 26 lutego 1926 r. (Dz. U. R. P.
№ 33 poz. 203).

Państwowa Komisja Egzaminacyjna
na mierniczych przysięgłych w _____

L. _____ dnia _____ 192__ r.

Ś W I A D E C T W O.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. № 97 poz. 682) stwierdza się, że p. _____ urodzony dnia _____ w _____ został na skutek wniesionego podania i dołączonych dokumentów uchwałą komisji egzaminacyjnej z dnia _____ L. _____ dopuszczony do egzaminu na mierniczego przysięgłego i po przeprowadzonym egzaminie w myśl art. 4 _____ ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. uchwałą komisji z dnia _____ został uznany za posiadającego kwalifikacje do wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego.

Przewodniczący
(podpis)

Sekretarz
(podpis)

Pieczęć

Załącznik 2 do § 21 rozp. Min. Rob.
Publ. z dnia 26 lutego 1926 r. (Dz. U. R. P.
№ 33 poz. 203).

R E J E S T R

świadczeń o kwalifikacjach na mierniczego przysięgłego, wydanych przez komisję egzaminacyjną

w _____

od dnia _____ 192__ r.

L. p. świadectwa	Imię i nazwisko (kandydata, data i miejsce urodzenia)	Miejsce zamieszkania powiat, województwo	L. dz. pod którym podanie wpisano i data	Data i treść uchwały komisji o wyniku egzaminu	Data świadectwa	UWAGI

204.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 1 marca 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie wynagrodzenia nieetatowych nauczycieli publicznych szkół powszechnych.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 22 grudnia 1925 r. o środkach zapewnienia równowagi budżetowej (Dz. U. R. P. № 129 poz. 918) zarządza się co następuje:

§ 1. Wynagrodzenie nieetatowych nauczycieli publicznych szkół powszechnych ustala się na 60 (sześćdziesiąt) złotych w stosunku rocznym za każdą godzinę obowiązkowej nauki w tygodniu.

§ 2. Wynagrodzenie powyższe płatne jest zdołu w 10 ratach miesięcznych.

§ 3. Za godziny lekcyjne opuszczone przez nauczyciela nieetatowego bez usprawiedliwionego powodu potrąca się przy najbliższej wypłacie po 1.50 zł. (jeden złoty pięćdziesiąt groszy) za każdą opuszczoną godzinę nauki.

Opuszczenie godzin nauki z powodu choroby nieetatowego nauczyciela, trwającej nie dłużej niż miesiąc, jak również z powodu przerwy nauki w czasie ferij świątecznych lub czasowego zamknięcia szkoły dla innych przyczyn, niezależnych od nauczyciela, nie stanowi podstawy do potrącania, o którym mowa w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Jeżeli choroba nieetatowego nauczyciela trwa dłużej niż miesiąc, za opuszczone godziny nauki w drugim i następnych miesiącach choroby dokonać należy potrącenia z wynagrodzenia w wysokości określonej w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1926 r.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *St. Grabski*

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

205.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 8 kwietnia 1926 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 28 lipca 1925 r. w sprawie ceł wywozowych.

Na zasadzie art. 7 ust. a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. № 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Cło wywozowe, ustanowione w § 1 rozporządzenia z dnia 28 lipca 1925 r. w sprawie ceł wywozowych (Dz. U. R. P. № 76 poz. 536) na niżej wymienione towary, zmienia się jak następuje:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:	Cło od 100 kg.:	
		zł.	gr.
227 f.	Skórki zajęcze i królicze niewyprawione	200	—
229	Odpadki z kory drzewa korkowego		uchylone
235	Żelaziwo i stal; stare, lane i kute; fragment, łom, szmelc, wióry również prasowane i proszek, z wyjątkiem odpadków blachy białej . . .	5	—